

en ikke engang grænser op til, og hvorfor skal Danmark være underkastet regler vedrørende Middelhavet, når vi ikke har noget med Middelhavet at gøre?

Dette som et billede på, hvordan et EU i flere rum vil kunne udvikle sig. Det betyder, at landene efter interesser og efter ønsker kan indgå aftaler under den europæiske paraply – aftaler, som man vel at mærke er positivt indstillet over for – og at vi ikke kommer til at opleve et EU, hvor flere og flere lande og hvor større og større dele af befolkningerne føler, at de beslutninger, der træffes med flertalsafgørelser, er noget, de inderligt er modstandere af. Når det sker, er det nemlig vores opfattelse, at så gør man EU-projektet en bjørnetjeneste, og så skaber man ikke stabilitet i Europa, men basis for uroligheder og social uro og ustabilitet.

Som en del af resultatet af folkeafstemningen har regeringen nu fundet dette columbusæg med, at der nu skal afholdes folkehøring. Bevares, vi har ikke noget at indvende imod, at regeringen holder disse folkehøring, men vi er nødt til at spørge, hvad formålet er med at afholde dem. Hvis formålet er, at regeringen skal ud og belære befolkningen om, hvad der er politisk korrekt her i begyndelsen af det nye årtusinde, ja, så synes vi ikke, det er nogen god idé med folkehøringerne. Men hvis formålet derimod er, at folkehøringerne skal bruges til, at regeringen lytter til befolkningen, og at regeringen er parat til at ændre både sin egen og Danmarks EU-politik, ja, så kan de vise sig at tjene et formål.

Den folkehøring, jeg selv var tættest på, var folkehøringen i Århus om ældres forhold, og selv om at man i en evalueringsrapport har gjort meget ud af at fortælle, hvor fantastiske disse folkehøring var, er jeg altså også nødt til at gøre opmærksom på det forhold, at en stor del af det, der foregik, jo var og er en iscenesættelse. Jyllands-Postens Århussektion kunne dagen før fortælle, at der mellem en række ældreorganisationer og arrangørerne – altså primært regeringen – var indgået aftale om, hvilke spørgsmål der måtte stilles, og hvilke spørgsmål der ikke måtte stilles.

Med en sådan grad af iscenesættelse kan man jo nemt få et resultat af en folkehøring, som man er tilfreds med, når man på forhånd har aftalt, hvilke spørgsmål der skal stilles, og hvilke spørgsmål der ikke må stilles. Så er det efter min mening et eksempel på, at en folkehøring ikke tjener sit formål. Men vi glæder os til at se

det oplæg, der kommer fra regeringen, og for at gentage mig selv: Hvis folkehøring har til formål, at det er regeringen, der skal blive klogere, at det er regeringen, der skal komme i overensstemmelse med befolkningen, ja, så skal vi hilse dem absolut velkommen og støtte dem hele vejen.

En del af de skrækscenarier, der blev beskrevet forud for afstemningen, var jo, at hvis danskerne ville stige, kunne man forvente, at skatterne ville stige. Man kunne forvente, at renten ville stige, man kunne forvente, at aktierne ville falde, og at kronen ville være usikker, måske endda ligefrem truet af internationale spekulanter, som man beredte. I dag kan vi konstatere, at kronen er blevet styrket. Vi kan konstatere, at det danske aktieindeks for 40. gang, eller hvor langt vi nu er nået, har slået sin egen rekord i dag, vi kan glæde os over, at renten er faldende, og at Nationalbanken er parat til, måske allerede i næste uge, at sænke diskontoen med den halve procent, man af psykologiske grunde forhøjede med umiddelbart efter afstemningen.

Det vil altså sige, at på alle de væsentlige økonomiske punkter har de trusler, regeringen fremsatte for at få jastemmer, vist sig at være forkerte. Til gengæld har det vist sig, at de udenlandske økonomiske iagttagere, der så på Danmark og erklærede, at der var basis for en stigende kronekurs, og at der var basis for en faldende rente, indtil videre har haft ret.

Der er dog ét punkt, hvor det er regeringen, der afgør, om spådommen skal opfyldes, og det er i spørgsmålet om, hvorvidt vi skal udsættes for stigende skatter. Det synes vi af indlysende grunde ikke er nogen særlig god idé, og det undrer os, at en regering, der er så begejstret for EU-samarbejdet og er så begejstret for integrationen i Europa, ikke følger i sporet på de førende EU-lande, som netop i disse år planlægger at gennemføre omfattende skattelettelseskampaner. Læg mærke til ordet »skattelettelseskampaner« – altså ikke det, vi er vant til i Danmark med skatteomlægninger. Næh, både i Frankrig, Italien, Tyskland, Holland osv. er det skattelettelser, der er sat på den politiske dagsorden, og der er faktisk brug for, at det også bliver tilfældet i Danmark. Jeg anerkender selvfølgelig, at Det Konservative Folkeparti har gjort det til en god sag at gennemføre skattelettelser, jo flere jo bedre, men i al beskedenhed har vi også i en årække argumenteret for det.

Med hensyn til statsministerens åbningstale var der lige præcis en del af den danske befolk-